

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCALLISTER, GILLIAN

O simplă dispariție / Gillian McAllister ; trad. din lb. engleză și
note: Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-388-2

I. Apetrei, Mihaela (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

JUST ANOTHER MISSING PERSON

Copyright © 2023 by Gillian McAllister
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

GILLIAN MCALLISTER

O SIMPLĂ DISPARIȚIE

*Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Apetrei*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Prolog

Julia a știut că ceva nu-i în regulă încă de când a văzut-o pe Genevieve venind în fugă spre ea. Năvălise pe ușa parcării supraetajate, lăsând-o să se trântescă în spate cu o bubuitură grăbită, haotică, al cărei ecou a reverberat prin ziduri. Primul ei gând a fost că n-ar fi trebuit s-o lase să meargă singură. Răspunsese unui apel de la serviciu, iar Genevieve se dusese să plătească parcare. Iar acum...

— Mamă? a strigat deodată Genevieve traversând iute parcare.

Părea că fuge de ceva, iar în lumina becurilor din tavan arăta palidă, cu rimelul întins. În ochi i se citea panica, iar privirea îi fugea neîncetat peste umăr. Julia a simțit cum i se chircește stomacul de groază. Își simțea pulsul în tot corpul: în mâini, în picioare, în umeri; tot trupul era ca un țuiit de sireună. *Ceva nu-i în regulă. Ceva nu-i în regulă*, îi spuneau, ritmat, bătăile de ciocan ale inimii.

Iar apoi Genevieve a arătat undeva în spate, cu mâna plină de sânge:

— Trebuie să vii cu mine.

LBRIS

We know
books

PARTEA I

OLIVIA

LBRIS

We know
books

O zi de la dispariție

1

Julia

Julia încearcă să-și dea seama dacă bărbatul aflat la două mese depărtare este unul dintre cei arestați de ea cândva. Îl vede comandând un cheesecake cu caramel, împreună cu soția și doi copii, iar ea știe aproape sigur că, la un moment dat, l-a acuzat de crimă. Lumina e difuză; nu poate totuși să bage mâna-n foc.

Încearcă să nu-i lase pe soțul și pe fiica ei să-și dea seama că a observat ceva, așa că stă cu ochii pironiți în meniu.

— La *Nando's* e ciudat rău zilele astea, nu? spune Genevieve.

Julia zâmbește la mica răutate a unicului ei copil.

— În ce sens? întreabă Art burzuluindu-se.

Art, soțul ei, numit după Art Garfunkel. Profesor de engleză, pedant, ezitant, ultimul om care mai folosește punct-și-virgulă în mesajele SMS. Și, până nu demult, iubirea vieții ei.

La masa posibilului ucigaș sosește comanda de cheesecake. Când acela ridică privirea, Julia îl privește cu atenție. Are două telefoane, ambele așezate pe masă cu fața în jos, la îndemână. Un amănunt care dă de gol un criminal. E aproape sigură că el este. Ceva la frunte...

— Oh, nimic, doar că... Știi tu. Toate chestiile astea, cum s-ar zice, la modă, o îmbucătură pe fugă la *Nando's*,

după o băută. Mai slăbește-mă cu asta, spune Genevieve, apoi ia un meniu.

E îmbrăcată cu o bluză neagră fără mâneci, strânsă pe gât, pe care și-a îndesat-o în blugii cu talie înaltă. Cercei mari, rotunzi, aurii. Arată minunat, dar nu i-ar păsa dacă ar fi altfel. Asta e Genevieve: face absolut tot ce dracului vrea ea să facă. Uneori, Julia e încântată că a crescut o femeie atât de puternică. Alteori, încântarea ei nu mai e așa mare.

Este șapte seara și Juliei nu-i vine să creadă că se află aici. Că n-a intervenit nimic, că a reușit să ajungă.

— Dar puiul e bine gătit, spune Art împăciuitor, poate ușor ofensat: el alesese restaurantul.

Cheesecake-ul e pe terminate. John. Julia crede că pe bărbat îl cheamă John. Îi aruncă iar o privire și își scoate pe furie telefonul. „John criminal Portishead” tastează ea pe Google. E sigură că n-ar fi trebuit să se afle încă în libertate. Înjunghiase pe cineva în centrul orașului, fusese o crimă brutală. Primise închisoare pe viață, și asta nu cu mult timp în urmă.

Căutarea pe Google este prea amplă; obține prea multe rezultate. Chiar când se gândea să scrie altceva, telefonul începe să țârâie: de la secție.

— DCI Day, se aude la telefon vocea șefului celulei de criză.

Apelul a venit pe telefonul personal al Juliei – cel pe care-l folosea întotdeauna – și acesta e momentul, predictibil de altfel, în care femeia simte cum inima i se strânge de îngrijorare.

— Tocmai a fost reclamată dispariția unei persoane, e alertă de risc maxim, continuă vocea, iar vestea aceasta îi pică Juliei la fix.

1 Detectiv-șef (în traducere adaptată), grad în ierarhia poliției britanice fără corespondent în instituția românească. Pentru ușurința lecturii, am păstrat terminologia englezească.

A oftat. Gata cu puiul piri-piri², gata cu zeflemeaua lui Genevieve. Iar muncă. „Asta-i jobul. Asta-i jobul”, și-a repetat ea. După douăzeci de ani în poliție, propoziția aceasta devenise mantra ei.

A ascultat datele cazului, cu privirea pironită spre masă. O femeie de douăzeci și doi de ani dată dispărută. Fără istoric de boli mintale. Ultima dată a fost văzută ieri, pe camerele video din rețeaua CCTV, sistemul stradal de supraveghere video. Colegele de apartament au sunat la poliție, fiindcă tânăra nu a mai ajuns acasă. Acestea erau faptele.

Dar dincolo de fapte mai e ceva, e sigură de asta. Mai e ceva. Un lucru pe care nu știe încă să-l numească. Îi spune asta instinctul de detectiv. Se cutremură în lumina difuză a restaurantului.

— Trebuie să plec, spune ea chiar când vine mâncarea.

Un știulete de porumb aburind, piure de cartofi, pui... Le-a privit pe toate cu jind.

Se ridică și aruncă o privire spre potențialul asasin din stânga.

— În caz că-l vedeți când pleacă, le spune cu voce scăzută lui Art și Genevieve, puteți să vă notați numărul de înmatriculare al mașinii?

* * *

A fost dintotdeauna prea moale pentru meseria de polițist. La asta se gândește când intră grăbită în secție, pregătită să-și informeze echipa. La un moment dat se oprește, căci zărește un fost informator de-al ei. Price, de care a fost întotdeauna foarte atașată. Stă pe o bancă, având întipărită pe chip o expresie de surprindere încremenită, de parcă cineva ar fi oprit universul preț de o clipă.

2 Rețetă portugheză conținând un sos foarte aromat și ușor picant.

E pe cale să-l întrebe ce caută acolo. Nu se poate abține; are asta în sânge, indiferent de câte alte sarcini îi stau pe cap. Dacă o tai, în loc de sânge ar curge din venele ei curiozitate față de cei de care-i pasă, adică față de toată lumea.

Price stă cu picioarele încrucișate și cu un braț atârnat pe spătarul scaunelor metalice, aparent simțindu-se ca acasă, dar Julia știe că este speriat. Sigur că e: doar furnizează informații – cea mai periculoasă marfă.

Are părul roșcat și dat atât de mult cu gel, încât roșul se întunecă într-un castaniu discret. Pistrui. Piele care se arde. Și roșește ușor. Este scoțian originar din Glasgow și nu și-a pierdut deloc accentul, în ciuda faptului că s-a mutat aici de peste douăzeci de ani, pe când avea doar șaptesprezece ani.

– Ce faci aici? îl întreabă ea, venind în fața lui, pe holul pustiu.

Miroase a ceară industrială pentru curățenie și a mâncare stătută, pe care o dau celor din arest; multe feluri conțin o carne conservată cu termen de garanție de câțiva ani, care, cumva, nici nu trebuie ținută la frigider.

Majoritatea luminilor sunt stinse. În seri ca aceasta, secția de poliție îi pare Juliei de un romantism imposibil, ca un soi de muzeu după ora închiderii, unde numai ea are acces, un stop-cadru dintr-un film, un platou prin care poate hoinări liniștită, doar ea.

– Una, alta, răspunde Price.

Este deștept și strategic; n-are de gând să-i spună ceva fără să aibă motiv.

– Adică?

Price nu este aproape niciodată interogat: o informează doar pe ea. Iute, alunecos și totodată amuzant, dar niciodată băgat la arest. Aproape toate întâlnirile lui cu Julia au avut loc afară, în locuri neutre.

Sosește polițistul care l-a luat în custodie, aducând cu el o singură cană de cafea. Julia aruncă o privire la cana aburindă.

– Așa, zi, ai făcut doar pentru tine?

Polițistul o ignoră. Julia se uită iar la Price, apoi oftează și se îndreaptă spre biroul din spate, oprindu-se în drum și la bucătărie. Face un ceai, adaugă trei cuburi de zahăr și mult lapte, pe de-o parte, și cu scopul de a-l răci, ca să scadă riscul – ceaiul fierbinte nu este permis în arest, fiind considerat o armă. Cana îi încălzește degetele. E tentată să-l dea pe gât, căci nu băuse nimic toată ziua în afară de ce consumase la *Nando's*, dar se abține. Are prea multe de făcut. Trebuie să afle care-i treaba cu Price. Vrea să verifice și situația ucigașului din restaurant. Și apoi chestia cea mai importantă: se pare că trebuie să găsească o femeie dispărută.

Când se întoarce, îl găsește pe Price cu mâna deja întinsă spre ea.

– Ohhh, cuconiță, se alintă el, încântat.

Soarbe din ceai.

– Mi-ai pus și zahăr. Îți datorez un pont. Cât înseamnă zece procente din nimic?

Un hohot de râs ca un lătrat. Este caustic, dar un lucru e sigur: dacă rolurile ar fi inversate, și el i-ar aduce un ceai.

Zâmbește și evită privirea polițistului care-l are în custodie. Mai bine să fie judecată de un coleg pentru familiaritatea cam exagerată decât să stea trează la noapte, gândindu-se dacă Price a avut parte de-o băutură caldă în ziua sau în săptămâna aceea. La nimic nu se pricepe mai bine Julia decât la obsesiile de la miezul nopții. Și, de fapt, și la alea din miezul zilei.

– Hai noroc, OK? îi spune ea.

Price ridică paharul, într-un toast tăcut.

Julia se întoarce iar în birou și, înainte de a informa echipa, verifică dosarul criminalului. John era, John Gibbons. Sună un gardian să verifice dacă e închis în continuare la Închisoarea Regală din Bristol. Trebuie să fi fost vorba de altcineva. Julia își ia capul în mâini: două sarcini erau rezolvate, mai avea una și era deja opt seara; se gândeste să-și ia un job într-un supermarket. Dar treaba e că nu i-ar plăcea. Nu așa cum îi place munca ei de acum. Și nimeni nu poate avea o relație echilibrată cu lucrul pe care îl iubește.

* * *

Julia lipește fotografia Polaroid a Oliviei pe tabla albă din sala de ședințe. Este o încăpere veche, cu un aer obosit: tavane înalte, mochete oribile. Dintr-un motiv sau altul, echipa de curățenie intră aici mai rar decât în celelalte birouri, așa că e plin de pahare cu cafea stătută, mirosul jilav de Portishead, prezent peste tot, de altfel, și hârtii mototolite de la vechile anchete.

Jaluzelele verticale moștenite din anii 1970 au fost trase și, în timp ce le privește, Julia se întreabă dacă nu cumva a petrecut aici mai multe seri decât oriunde altundeva. Și, destul de amuzant, nici măcar nu-i vorba de atmosfera caldă de la *Nando's*, alături de fata ei, ci de ceva chiar mai intens de-atât: Julia se simte aici ca acasă. Ca pentru a confirma acest lucru, se descălță și se afundă în investigație, întruchipând ceea ce e nevoie, cel puțin pentru o vreme: un detectiv pentru care orice altceva trece pe locul doi.

În sală intră și restul echipei; par cu toții obosiți. Unii nici n-au apucat să plece din secție. Unii au fost chemați de la cină, întâlnire sau ședința cu părinții, de la școală. În Portishead nu există o echipă specială de intervenție. O formează în grabă, în situațiile de mare risc, când sunt chemați detectivi și analiști din alte echipe, iar Julia speră

să includă oameni pricepuți. Îi plac anumiți oameni. Pur și simplu, asta e.

Privește țintă fotografia Oliviei. Are părul lung, întins și blond, dar în jurul nasului se observă o încordare aproape șocantă. Julia întinde mâna și îndreaptă fotografia. Plastilina cu care o lipise este inutilă, e veche și uscată; atât înseamnă bugetul poliției pentru tine, pentru mine. Poza e cea din pașaport: fotografiile de pe Instagram erau prea artistice, cu ochelari în formă de inimă și priviri aruncate din spatele cornetului de înghețată. Fata are un zâmbet larg, dinții încălecați. Imperfecțiunea perfectă, acea însușire luminoasă pe care o au oamenii tineri.

Julia o privește în ochi și își spune că nimeni nu dispăre cu adevărat, nu pentru el însuși. Doar pentru cei rămași în urmă. Poate că nu știe care este soarta Oliviei, dar deja și-o cunoaște pe a ei: insomnia. Va discuta prea mult acasă detaliile confidențiale ale cazului. Genevieve – semănând deja mult prea mult cu ea – va face o fixație. Art se va simți exclus, deși n-o s-o spună niciodată.

Doi analiști discută despre un bărbat arestat noaptea trecută.

– Erau niște Buddha decorativi, îi spune David lui Brian.

– Buddha...

– Când i-au examinat cei de la criminalistică, a devenit *foarte* clar că i-a pus în...

– În regulă, a rostit Julia, reținându-și un rânjet, pentru că știe *totul* despre cazul acela. Destul cu Buddha și...

– Te rog, spune-ne că ai unul bun și interesant...!? o întreabă Jonathan, detectivul ei preferat.

Lucrează împreună de cincisprezece ani. El a început ca analist în echipa ei, apoi a avansat în echipa de intervenție. Chiar și pe vremea când îi era mult inferior în ierarhie și se ocupa de raportare, Julia își petrecea pauza de

prânz împreună cu el, afara, sprijiniți de zidul secției de poliție, mâncând sendvișuri aduse de acasă; a fost bucuroasă să dea peste cineva ca ea: o persoană atentă la detalii, care absolut întotdeauna își ia acasă problemele de la job, emoțional sau fizic. După avansarea lui Jonathan, a reușit să-l păstreze în unitatea de intervenție pentru infracțiuni majore cerând cuiva o favoare.

Julia își ia o expresie enigmatică, fără să-i răspundă.

— O să consider că asta e un „da”, spune Jonathan.

Are tenacitatea ei, pare să interpreteze informațiile ca prin magie în câteva secunde, însușire care-i vine, fără îndoială, din experiența de analist. Singura lui strategie este să ceară neîncetat lucruri: de la companiile de telefonie, de la companiile aeriene, de la toată lumea. Pur și simplu, își repetă cererile, apoi sună o dată și încă o dată. Sloganul lui este „Nu mă deranjează să aștept”. Scrie multe dintre rapoarte cu telefonul agățat între umăr și ureche, în timp ce din receptor răzbate ușor muzica de fundal pe care te pun să aștepți când suni într-un call center.

În sala de ședințe este cumplit de frig; mocheta rece de sub tălpi îi îngheață picioarele îmbrăcate doar în colanți. Este final de aprilie, dar gerul persistă încă, la fel de mușcător ca în ianuarie. Detectivul Nathan Best, al doilea pe lista favoriților ei, o vede uitându-se pe fereastră.

— Măine o să ningă, spune el. Glumesc, băga-mi-aș.

— Zăpada e un mediu excelent de conservare, îi aruncă Jonathan.

— Hai să nu vorbim despre conservare, exclamă Julia. Hai să găsim oameni în viață.

— Asta e la fel ca aia de anul trecut? Nu mai pot încă o dată, serios, spune Jonathan.

Îi apreciază onestitatea: și ea simte la fel. Primăvara trecută, o femeie pe nume Sadie dispăruse pe drumul spre casă, deși fusese înregistrată pe camerele de supraveghere stradală. Singurul element care le dăduse speranță fusese

că-și luase pașaportul cu ea – cu toate că acesta nu fusese folosit în niciun aeroport. Ancheta s-a întins pe luni întregi, cu o constatare pe la jumătatea drumului care n-a făcut altceva decât să-i supere pe toți și n-a dus la nimic. Și-au dublat eforturile, căutând pe suprafețe tot mai extinse, cerând din urmă un volum enorm de înregistrări telefonice, arestând și interogând câteva persoane din zonă cunoscute ca având comportament sexual deviant, urmând piste din ce în ce mai puțin probabile. Abia de curând discutașeră despre o reconstituire, dar știau atât de puțin despre caz, încât părea fără rost. Reconstituirile funcționează doar când publicul general își poate aminti detalii obscure despre dispariție.

Jonathan a dat din mână atât de neglijent, încât a vărsat ceaiul pe mocheta. Probabil că pata aceea avea să rămână acolo pe vecie. Asta e viața de polițist. Nici vorbă de urmărire în viteză, cu mașina, sau de misiuni sub acoperire. Doar un sentiment vag și constant de prestidigitator care ține în aer farfuria învârtindu-se, miasma stătută a birourilor și undeva, dincolo de acestea, ceva dificil de văzut, însă magic: viața și moartea. Și – dincolo de asta – trauma lor. Sadie nu a mai fost văzută niciodată, în ciuda eforturilor disperate ale Juliei, ceea ce a avut ca rezultat nu numai acuzații de lene și delăsare la adresa poliției, din partea familiei femeii dispărute, ci și acuzații de neglijare emoțională aduse chiar de soțul ei.

Își amintește ca ieri ziua când au renunțat să mai cerceteze cazul. Niciunul dintre ei n-a putut accepta situația. Până la punctul final, au revizuit încă o dată toate lucrurile prin care trecuseră deja de două ori. Erau, pur și simplu, disperati. În ziua renunțării, Julia s-a dus glonț acasă, s-a cuibărit în pat în mijlocul zilei și a rămas cu privirea pironită în luminatorul de deasupra capului. Ratase aniversarea lui Art. Mașina avea nevoie de ITP. Lipsise de patru ori la rând de la întâlnirea lunară a clubului de carte. Ceilalți